

ALDERDOMMENS VÆRD(I)SÆTTELSE

DPU - DANMARKS INSTITUT FOR PÆDAGOGIK OG UDDANNELSE

AARHUS UNIVERSITET

DGS NATIONAL KONFERENCE
29. OKTOBER 2021

TINE FRISTRUP
LEKTOR

ABSTRACT

I 2001 udgav Socialministeriet en publikation med titlen: "Det gode liv er skrøbeligt". Her sammenfattes dagbogsnotater fra 1.344 danskere mellem 60 og 105 år, der har fulgt den socialdemokratiske socialminister Henrik Dam Kristensens opfordring til at skrive om deres liv som ældre i uge 47 år 2000.

De nøjsomme, aktive, bitre eller vilde ældre blev alle kategorier som ordnede de mange bidrag, hvor særligt modstillingen mellem de nøjsomme (krigstidsgenerationen) og livskunstnerne (efterkrigstidsgenerationen) blev talt frem i den efterfølgende mediedækning.

Kategoriseringen af "de gamle menneskers liv" har siden Peter Lasletts bog fra 1989 i særdeleshed været rammesat af forskellen mellem de tredje og fjerde aldrende. Jeg vil derfor tilgå konferencens tema på en lidt anden måde, nemlig ved at spørge til *hvad* der tillægges og fratages værdi i forhold til "gamle menneskers liv" i det senmoderne samfund.

Med afsæt i den tyske sociolog Andreas Reckwitzs diagnose af det senmoderne samfund som et *singulariteternes samfund*, hvor kulturaliseringen af det sociale henviser til en social- og samfundsteoretisk tilgang til og udvidelse af det antropologiske kulturbegreb, vil jeg udfolde en analyse af, hvordan kan man forstå de aldersmæssige forskelsmarkeringer, som sociale valoriseringsdynamikker i spillet mellem værdimæssige op- og nedskrivninger af "gamle menneskers liv", der kan betegnes som *alderdommens kulturaliseringer*.

Jeg præsenterer her en forståelse af, hvordan vi gør alder gennem at tillægge og fratage "gamle menneskers liv" værdi. Forskellen mellem de nøjsomme og livskunstnerne kan tilgås som trækket fra selvdisciplinering til selvrealisering, der åbner for en "skuffelsesspiral", hvor jagten på selvrealisering altid allerede har indskrevet fiaskoen. Gamle mennesker kæmper således en allerede afgjort kamp om, hvilke gamle menneskers liv, der har værdi i et senliv, som er indlejret i singulariteternes samfund, hvor man skal være *unik* på den rigtige måde ved at performe en "advanced style", der samtidig udskiller en dis/advanced style.

SOCIALMINISTERIET 2001

Det gode liv er skrøbeligt

1344 danskere har skrevet dagbog og sendt den til socialministeren

Forord af daværende socialminister Henrik Dam Kristensen (s. 5):

Da jeg i efteråret opfordrede landets ældre til at skrive dagbog, var det bl.a. inspireret af de ældrehøringer, der blev gennemført sidste forår. Høringerne gav mig en sjælden og kærkommen lejlighed til at få de ældre og deres pårørende direkte i tale. De budskaber, jeg fik med hjem, har medvirket til, at der fra regeringens side er sat gang i en række initiativer, der skal forbedre indsatsen overfor de ældre .

HØRING OM ÆLDREPOLITIK MARTS 2000

Står det til den ny socialminister Henrik Dam Kristensen, skal regeringen til i langt højere grad at diskutere politik med borgerne.

Det er nødvendigt, hvis politikerne skal genvinde den kontakt til borgerne, som partiforeningerne tidligere stod for. I takt med, at partierne mister medlemmer er den kontakt blevet udvandet, og behovet for andre former for dialog vokset. Henrik Dam Kristensen peger - måske ikke overraskende - på høringen i dag om ældrepolitik og den socialdemokratiske debat om euroen, han selv er i front for, som et eksempel på ny dialog.

Dagbladet Information den 2. marts 2000 (Jastrup): 'Hvis bare vi havde lidt mere'

<https://www.information.dk/2000/03/bare-lidt-mere>

DAGBOGSPROJEKTET – SKRIV DIT LIV EFTERÅRET 2000

2.9 Dagbogsprojektet "Skriv om dit liv"

I efteråret 2000 opfordrede socialministeren landets ældre til at skrive dagbog for en dag i uge 47. Opfordringen til landets ældre resulterede i ca. 1300 breve fra pensionister i hele landet til Socialministeriet.

Dagbogsprojektet udsprang af et ønske om at få tegnet et bredt billede af ældrelivet i Danmark, og det er lykkedes: Dagbogsbladene giver en nuanceret gengivelse af hvordan det opleves at være gammel, med mange gode og livsbekræftende historier om et rigt og aktivt ældreliv, men også med eksempler på det modsatte.

Socialministeriet vil i løbet af foråret 2001 offentliggøre en opsamling på de mange dagbogsbreve. Opsamlingen vil dels kunne indgå som et led i debatten om de ældre forhold, dels kunne tjene som inspiration til kommende ældrepolitiske tiltag, både fra centralt som kommunalt hold.

http://webarkiv.ft.dk/?/samling/20001/udvbilag/sou/almdel_bilag582.htm

OPSAMLINGEN PÅ DAGBOGSPROJEKTET – SKRIV DIT LIV

Det er med stor fornøjelse, jeg her præsenterer opsamlingen på dagbogsprojektet "Skriv om dit liv". Opsamlingen er en sammenskrivning af hovedbudskaberne i de mange bidrag; for at sikre en uvildig og professionel præsentation af budskaberne fra de mange dagbogsblade, har jeg valgt at give en uafhængig journalistisk konsulent – Frans Rønnev fra Ugebrevet Mandag Morgen – frie hænder til at udforme opsamlingen. (s. 6)

SOCIALMINISTERIET 2001

Det gode liv er skrøbeligt

1344 danskere har skrevet dagbog og sendt den til socialministeren

Fra introduktionen s. 7:

Socialministeriet udsendte i efteråret en pjece, "Skriv om dit liv", til alle landets kommuner. Samtidig blev pressen orienteret via en pressemeddelelse. I pjecen opfordredes Danmarks ældre til at skrive til socialministeren og fortælle om en dag i deres liv i uge 47 sidste år, dvs. hvilken som helst dag mellem den 20. og 26. november. Pårørende blev også opfordret til at skrive ind og fortælle om det liv, den ældre, de er pårørende til, lever. []

I modsætning til folkehøringerne sidste år, og i modsætning til den hvidbog, som pårørendegruppen for Svage Ældre har udgivet, vedrører dette projekt *alle* de ældre i Danmark og ikke kun de svageste. Målet har været at få et indtryk af, hvordan pensionisterne i Danmark har det – lige fra de stærkeste til de mere skrøbelige. Og derfor indeholder gennemgangen også flere positive indslag om ældrelivet, end man normalt ser.

DE NØJSOMME OG LIVSKUNSTNERNE

Brevene viser som nævnt, at der er enorme forskelle på, hvordan de forskellige grupper af ældre danskere lever, enorme forskelle på hvilke fordringer, folk har til livet. De to yderpunkter er – hvad man kunne kalde – **de nøjsomme** og **livskunstnerne**. (s. 15)

DE NØJSOMME OG LIVSKUNSTNERNE

De nøjsomme er typisk ældre end livskunstnerne. Mange af dem har oplevet to krige, de har været konfronteret med massearbejdsløshed og fattigdom. Mange af dem kom ud at tjene som 14-årige uden ret megen skolelærdom. Deres liv har ikke været en dans på roser. I forhold til den slags problemer synes mange fra dén generation, at de har det godt nu. De sidder i deres hjem eller på et plejehjem, de har deres egen seng, de får tre retter mad om dagen. Det er ikke så ringe i forhold til, hvordan deres bedsteforældre og deres forældre havde det. Det er primært blandt de lidt yngre ældre, at vi finder livskunstnerne. De udgøres af den ganske store gruppe af pensionister, som er ekstremt aktive, primært fordi de har et godt helbred. Man kunne kalde dem "de vilde gamle". De dyrker masser af motion, de rejser i udlandet, de går på kunststillinger og til foredrag og koncerter, ligesom de tilsyneladende holder gang i forenings-Danmark. De er i positiv forstand nærmest „hyperaktive“, og deres beretninger er livsbekræftende i den forstand, at de er vidnesbyrd om, at det ikke er nogen sygdom at blive ældre. Vidnesbyrd om, at livet stadig kan være fuldt af muligheder, efter at man er blevet pensioneret. (s. 15)

SOCIALTEORI 2021

De nøjsomme og livskunstnerne => De selvdisciplinerende og de selvrealiserende

Den tyske sociolog Andreas Reckwitz – samtidsdiagnoser:

Illusionernes undergang. Politik, økonomi og kultur i senmoderniteten (2019) på dansk i 2021 Hans Reitzels Forlag

Kreativitetens opfindelse. Om den samfundsmæssige æstetiseringsproces (2018) på dansk 2020 Hans Reitzels Forlag

Singulariteternes samfund. Om modernitetens strukturændringer (2017) på dansk 2019 Hans Reitzels Forlag

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Fra selvdisciplinering til selvrealisering

Den industrielle modernitets subjektkultur fra 1950'erne og 1960'erne – som et udbredt fænomen i alle vestlige lande. Det var en subjektform med tre væsentlige kendetegn:

1. Den sociale tilpasning som ledestjerne
2. Sagligheden – eller den skeptiske holdning til emotioner
3. Idealet om selvdisciplin og pligtopfyldelse samt distance

Det senmoderne subjekt har udviklet sig siden 1970'erne og 1980'erne – de første kim til denne nye selvkultur blev sået i mod- og subkulturelle kredse: 1960'ernes ungdomskulturer og alternative kulturer efter 1968.

Den fuldt udviklede subjektkultur i begyndelsen af 2000-tallet, som den kan iagttages blandt medlemmer af de vestlige storbyers nye, veluddannede middelklasse – er dog ikke blot en kopi af 68'ernes counter culture eller modkultur.

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Tværtimod har den en kompleks struktur, hvor to kulturelle mønstre, der tidligere i historien pegede i hver sin retning, kombineres med hinanden, nemlig modellen af et selv, hvis primære mål er at realisere sine muligheder og ønsker, og modellen af et selv, der orienterer sig mod høj social status og dermed også tilstræber en vellykket selvfremstilling i offentligheden. Kulturhistorisk set danner senmoderniteten dermed rammen om en syntese af to modsatrettede idealer: det "romantiske" ideal om selvrealisering, der opstod omkring 1800 og senere igen blev taget op af mod- og subkulturer – fra bohémen til counter culture i 1960'erne (Taylor 1989) – og det "borgerlige" ideal om en livsform, der stræber efter social status i kraft af præstationer og investeringer i den aktuelle status, og som blomstrede op i 1800-tallet og nu er udbredt i middelklassen. Det senmoderne subjekt vil nu på sin vis begge dele, og det afkræves begge dele: selvrealisering og social succes.

(s. 178-179)

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Den positive psykologi fortjener en særlig opmærksomhed, alene fordi mange af den nye subjekt-kulturs begreber, som der nu er gået inflation i, kan føres tilbage til den. (s. 180)

Abraham Maslow – opfinderen af begrebet positiv psykologi i 1954:

Man kan følge to livsruter:

D(eficiency)-motivation:

Udbredte materielle, sociale og psykiske mangler for at opnå omsorg, tryghed og accept (hverdagens handlen er et middel til et andet mål)

B(eing)-motivation:

Står åben, når de basale behov er opfyldt og drejer sig om ”væren”, dvs. om realiseringen af selvet for dets egen skyld (hverdagens handlen er et mål i sig selv)

For den positive psykologi er et virkeligt vellykket liv kun muligt i B-motivationens modus, som er tæt forbundet med forestillingen om følelsesmæssig intensitet, autenticitet og kreativitet.

(s. 180-181)

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Selvrealiseringen går fra at være et filosofisk -psykologisk ideal, der siden 1970'erne har bredt sig fra enkelte subkulturer til den samfundsmæssige mainstream og efterhånden er kommet til at fremstå som den eneste mulige måde at leve sit liv på: Det senmoderne subjekt **vil og skal** realiserer sig selv – hvad ellers?

(s. 181)

Den indadvendte stræben efter selvrealisering og den udadvendte stræben efter samfundsmæssig succes er tæt forbundet med hinanden i den senmoderne subjektkultur, ja, statusarbejdet er hen ad vejen blevet til en *rammebetingelse* for en vellykket selvrealisering.

(s. 184)

Der skal hele tiden leveres præstationer, der optimerer subjektets sociale position.

(s. 184)

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

I den senmoderne kultur er selvrealisering tæt forbundet med et ideal om autencitet – her følger man sine egne ønsker, emotioner og værdiforestillinger i alt, hvad man foretager sig, at man altså ikke er ”som de andre” og handler ”individuel”. [b]evægelseskultur, der helt og holdent er skræddersyet til de personlige fysiske eller psykiske behov, eller et politisk projekt, som man kan identificere sig 100 % med. Under jagten efter selvrealisering og autencitet foretager det senmoderne subjekt hele tiden en valorisering og singularisering af alle mulige elementer i sit liv, for subjektet kan kun realisere sig selv og føle sig autentisk ved at udvikle dertilhørende praksisser og aktiviteter, der gør det muligt for det at ”udfolde” sig, som det ønsker. Det drejer sig hele tiden om at tilføre livet elementer, der i sig selv opleves som værdifulde og enestående, dvs. er ”rigtige” for en. *Valorisering* er en betegnelse for den proces, hvor individerne hinsides det blot målrationelle, nyttige eller effektive stræber efter det værdifulde, efter det, der har ”værdi” og derfor kan gøres for sin egen skyld – æstetisk og etisk. *Singularisering* betegner den proces, hvor individerne ikke stræber efter det ensartede og standardiserede, men efter det individuelle, det særlige og det uerstattelige. (s. 182-183)

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Ideelt set skal *alle* bestanddele af livet resultere i positive emotioner – dette er modellen for selvrealiseringskulturen.

(s. 183)

Udover samfundsmæssig status og autenticitet udgør en vellykket selvrealisering *performance* – man vil (og skal) også fremstille sig sig for andre som et lykkeligt, autentisk subjekt, der lever et såvel spændende og begivenhedsrigt som succesfuldt liv. []

Dette er mønstret for *den performative selvrealisering*.

(s. 184)

Forvandle livet til singularitetskapital inden for rammerne af en opmærksomhedsøkonomi dvs. at subjektet akkumulerer kapital i kraft af interessante jobs, spændende venskaber og rejser osv. Således at man opnår singularitetsstatus, altså fremtræder som unikt.

(s. 185)

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Attraktivitetsidealet – attraktivitet er en social anerkendelse, der opnås, fordi man øver en emotionel tiltrækningskraft på andre. Ikke ved at overholde alment gældende adfærdsregler men ved at fremtræde særegent.

Derved adskiller den sociale anerkendelse i det senmoderne sig fra den industrielle modernitet, hvor man udfyldte sine funktionsroller omhyggeligt.

Det kræver en individuel karisma, der udspringer af usædvanligheden. Det afgørende er, at anerkendelse i kraft af attraktivitet honoreres med positive emotioner, eksempelvis i form af den *fascination*, man møder et idol eller en kæreste med. []

Alle som en er på den måde den senmoderne kulturs helte.

Selvet forventes at yde det optimale og samtidig ønsker det selv at præstere det ypperste.

(s. 185-186)

Sammenfald af sociale forventninger og subjektive ønsker (skal *og vil*).

ILLUSIONERNE UNDERGANG

KAPITEL 4 UDMATTET SELVREALISERING

Skuffelserfaringer...

Disharmoni mellem håb og virkelighed...

Stærke negative følelser... (s. 188)

Den senmoderne kulturs mangelfulde håndtering af det ukontrollerbare – det der unddrager sig individets kontrol (Hartmut Rosa 2018) og bliver problematisk, hvis det foregår på en negativ og smertefuld måde. (s. 195)

Generelt kan moderniteten tolkes som et samfund, hvis mål er at eliminere den negative ukontrollerbarhed: Det samfundsmæssige fremskridt skal gøre den overflødig. Det moderne projekt om beherskelse af naturen og de farer, det medfører, og det moderne medicinske projekt, der har sat sig som mål at udrydde alle sygdomme, er glimrende eksempler på dette, og forsøgene på at planlægge samfundsmæssige processer og f.eks. mindske livsrisici ved hjælp af sociale forsikringsordninger er ligeledes mekanismer, der skal gøre livet forudsigeligt og reducere kontingens. (s. 196)

DEN PROFYLAKTISKE FORNUFT

- FOREBYGGELSE OG FOREGRIBELSE

For rigtigt at fatte den profylaktiske fornufts sande natur, må vi indføre en sondring mellem tre forskellige fornuftstyper: diagnostisk, prognostisk og profylaktisk fornuft. Fornuft betegner jo blot en vilje til orden. Engang var orden noget gudegivet, som kunne iagttages og diagnosticeres. Det var dengang man ikke kendte til risici, kun til skæbne. Siden forsøgte man at beregne, dvs. forudsige at noget ville indtræffe. I vor tid er man ikke tilfreds, medmindre man kan forhindre det uønskede i at indtræffe. Selv om de tre fornuftstyper kan betragtes som tre stationer på fornuftens lange vej, er de stadig virksomme alle tre. Men der er en verden til forskel på om man ordner med henblik på at noget skal kunne ske, eller man ordner med henblik på at noget ikke må ske. Det første er ordenstænkning for livet, det andet er ordenstænkning mod livet. Den første strategi gør verden rigere, mangfoldigere. Den anden tilintetgør. Jeg ønsker ikke at lægge den profylaktiske fornuft for had. Bare gøre opmærksom på at det er dens natur at være ødelæggende, at eliminere mulighedsbetingelser, at fjerne eksistensgrundlaget for det uønskede. Det profylaktiske blik på verden ser risikofaktorer, der hvor andre ser mulighedsbetingelser. Hvis den profylaktiske fornuft går grassat bliver den virkelig dødbringende. Derfor er der en indbygget konflikt i at ville beskytte livet gennem profylaktiske forholdsregler. Den profylaktiske fornuft idealiserer den kriseløse tilstand. Man bekæmper ikke det som er indtruffet, men bestræber sig for at det slet ikke skal indtræffe.

(Arno Victor Nielsen 2006, s. 4)

SKUFFELSER, TAB OG LIDELSE ILLUSIONERNES UNDERGANG

Håndteringen af skuffelseserfaringer – tabserfaringer

Når det man troede, man forebyggede alligevel indfandt sig

Når livsplanlægningen går i vasken

Afmagt

Projektioner – give de andre skylden for alle ulykkerne

At det skorter på kulturelle modeller til at affinde sig med den negative ukontrollerbarhed står smerteligt klart i senmoderniteten, der bygger på en særlig krævende model for det selvbestemte og succesrige liv. (s. 196)

Med den positive psykologi mister vi sprog for lidelsen – som bl.a. psykoanalysen er rundet af... med den positive aldring mister vi sprog for "Aging and Its Discontents" (Woodward 1991) –

Forældelsens Ubehag

Vi bestræber os derfor på, at ubehaget slet ikke indfinder sig og falder om af udmattelse...

DE HYPERAKTIVE

De nøjsomme er typisk ældre end livskunstnerne. Mange af dem har oplevet to krige, de har været konfronteret med massearbejdsløshed og fattigdom. Mange af dem kom ud at tjene som 14-årige uden ret megen skolelærdom. Deres liv har ikke været en dans på roser. I forhold til den slags problemer synes mange fra dén generation, at de har det godt nu. De sidder i deres hjem eller på et plejehjem, de har deres egen seng, de får tre retter mad om dagen. Det er ikke så ringe i forhold til, hvordan deres bedsteforældre og deres forældre havde det. Det er primært blandt de lidt yngre ældre, at vi finder livskunstnerne. De udgøres af den ganske store gruppe af pensionister, som er ekstremt aktive, primært fordi de har et godt helbred. Man kunne kalde dem "de vilde gamle". De dyrker masser af motion, de rejser i udlandet, de går på kunstudstillinger og til foredrag og koncerter, ligesom de tilsyneladende holder gang i forenings-Danmark. De er i positiv forstand nærmest „**hyperaktive**“, og deres beretninger er livsbekræftende i den forstand, at de er vidnesbyrd om, at det ikke er nogen sygdom at blive ældre. Vidnesbyrd om, at livet stadig kan være fuldt af muligheder, efter at man er blevet pensioneret. (s. 15)

<https://dpu.au.dk/om-dpu/nyheder/nyhed/artikel/endelig-tid-til-selvrealisering/>

ENDELIG TID TIL SELVREALISERING

Engang handlede ældrepædagogik om stilfærdig pleje, omsorg og sysselsætning, men den slags tilbud vil fremtidens livsduelige ældre ikke spises af med. De ønsker fortsat at lære og udvikle sig, selv om de er fyldt 60, 70 eller 80 år eller nærmer sig sidste salgsdato – og det kræver en ny slags pædagogik, gerontopædagogik.

ENDELIG TID TIL SELVREALISERING

* Det er snart 40 år siden, at Paul McCartney og Beatles brølede om at miste håret, ældes og forfalde som 64-årig. Sådan så livet ud dengang. Men i dag er det ikke forfaldet, der vinker i horisonten til Paul McCartney og hans jævnaldrende 64-årige. Det er selvrealiseringen. Børnene er for længst flyttet hjemmefra, og arbejdslivet i trædemøllen er næsten et overstået kapitel. Det betyder oceaner af tid, frihed og valgmuligheder – dannelsesrejser, iværksætterkurser, nye uddannelser osv. Kort sagt: Med alderdommen begynder det søde liv. Det er i hvert fald det indtryk, man får af de mange nye organisationer for ældre, der skyder op. Se bare det amerikanske Elderhostel, der hvert år tilbyder over 8.000 ”oplevelser til livslang læring” til ældre i mere end 90 lande. Eller det danske netværk Inspirum, der søger at tilfredsstille ældres nysgerrighed og videbegær med arrangementer, kurser mv. Eller det nye amerikanske firma Eons, som er sat i verden for at inspirere dem over 50, der måske i nær fremtid vil få betegnelsen ’generation boom’. Som direktøren af Eons, Jeff Taylor, skriver på Eons’ hjemmeside: ”Boom, boom, boom... Har du hørt det? Det er slaget af vores generation af boom’ere og seniorer, som vil leve det bedst mulige liv. Kollektivt vil vi handle, se, lære og meget mere på vejen til at nå det opnåelige mål at leve til 100.”

GERONTOPÆDAGOGIK

Når også det senmoderne aldrende subjekt synes at være truet af risikoen for overbebyrdelse og overanstrengelse (frit efter s. 173 – Illusionernes undergang)

Udmattet selvrealisering i det senmoderne senliv

Den franske sociolog Alain Ehrenberg

”Det udmattede selv – Depression og samfund” Informations Forlag 2010

Se <https://dpu.au.dk/viden/video/depressionogsamfund/>

Adjunkt Tine Fristrup fra Danmarks Pædagogiske Universitet har et bud på, hvad det er, der er på færde her: Alderdommen er ved at blive selvrealiseringens tid.

De ældre behøver ikke længere udfylde en funktion på arbejdsmarkedet, og mange har stadig masser af energi, så et stigende antal tager på dannelsesrejse og går på kurser og videregående uddannelser, **fordi de har lyst til at udvikle sig.**

”Kravet i dag er udvikling, udvikling, udvikling. Det er et grundvilkår for alle, og det ser vi nu markant hos nogle ældre. De ældre, som forlader arbejdsmarkedet, går nu på iværksætterkursus. Nu skal de ud og starte egen virksomhed. Det, som er på vej nu, er, **at de ældre selv begynder at tale deres sag,**” siger hun.

Asterisk 2006 (s. 15)

ADVANCED STYLE - PERFORMATIV SELVREALISERING I SENLIVET

<https://www.advanced.style/>

Photographer and author, Ari Seth Cohen, is the creator of Advanced Style, a project devoted “to capturing the sartorial savvy of the senior set.” He says, “I feature people who live full creative lives. They live life to the fullest, age gracefully and continue to grow and challenge themselves.”

<https://www.instagram.com/advancedstyle/>

AARHUS
UNIVERSITET